

Verslag van de 262ste vergadering van The Dickens Fellowship Haarlem Branch.

Vooraf.

Vlak na onze bijeenkomst in Trou Moet Blijcken is ons medelid Jan Kabel overleden. Velen van ons wisten dat hij erg ziek was. Jan was 18 jaar lang de honorair secretaris van onze Haarlem Branch en mijn voorganger. Op de volgende bijeenkomst zullen wij nog bij hem stilstaan en in een van de volgende nummers van The (Dutch) Dickensian komt een obituary.

In een vertrouwd Trou Moet Blijcken verzamelden zich 44 leden. De president spreekt over een overweldigende opkomst. Zij heeft naambadges meegebracht die wij met een magneet (ja, de techniek staat voor niets) op de kleding kunnen bevestigen. Hiermee kunt u onder meer gratis het Dickens Museum in en ook is het handig om een blik op te kunnen werpen als u even vergeten bent wie u bent. Als u er geen hebt en wel wil hebben, dan kunt u dat aangeven. Dan ziet zij maar liefst vier nieuwe leden in de zaal en laat, zoals de traditie het wil, het examen aanvangen. De heer Kooiman stelt een ingewikkelde vraag die met straatlantaarns te maken heeft en de heer Wals antwoordt: gas. Het is onduidelijk of hij dit als antwoord bedoeld of dat hij zich plots hardop afvraagt of hij dat thuis wel heeft afgezet, maar het is goed. De heer Lokin vraagt vervolgens aan de heer Vrieze naar de conditie van het ijs op Dingley Dell. Dat was glad volgens de heer Vrieze en dit blijkt ook al goed te zijn. Dat zijn al twee goede antwoorden en dat is natuurlijk niet de bedoeling en achter de bestuurstafel wordt het al onrustig. Gelukkig heeft mevrouw Asscher wat meer moeite maar nadat zij er op gewezen is dat voorzeggend mag, sterker nog dat dit wordt aangemoedigd, noemt zij *The Mystery of Edwin Drood* als Dickens' laatste boek. De heer De Groot vraagt tenslotte aan de heer Van Milligen wat tot de bekoeling in de relatie van Dickens met Angela Burdett Coutts leidde. De heer Van Milligen meent geld en de penningmeester knikt hem al tevreden toe want die ziet in hem een man die straks trouw zijn contributie zal betalen, maar het was de scheiding van Dickens waarin mevrouw Burdette Coutts de kant van Catherine koos.

Vervolgens geeft de president nog uitleg over de organisatie van Annual Conference in 2021 waar hard aan gewerkt wordt. Haarlem wordt de plaats en "wind water and ships" het thema. De secretaris spreekt over de conferentie in London, in 2020. Informatie is op de website dickensfellowship.org te vinden; ook over (verlengen van) abonnementen op *The Dickensian*. Ook wenst hij een correctie te maken met betrekking tot een overleden lid in Frankrijk, dit bleek niet Janine Vincent te zijn maar Jacqueline Hunault. Zo zie je maar weer. De penningmeester kan kort zijn: er is zo ongeveer evenveel uitgegeven als binnengekomen. De editor zegt gepaste trots te voelen als hij het laatste nummer van de *Dutch Dickensian* in handen heeft. Ook geeft hij uitleg over de taken van een hoofdredacteur. Die worden vaak door de leek onderschat, maar om op het juiste moment en op de juiste wijze tegen de anderen te zeggen dat het zo goed is, dat is lang niet iedereen gegeven.

Dan geeft de president het woord aan Professor Lokin die stelt dat zelden iemand opmerkt hoe gelukkig het is geweest dat Dickens juist in zijn tijd heeft geleefd. Want als hij niet alles had meegemaakt van die waanzinnige rechtsgang daar, dan hadden wij van hem nooit al die beschrijvingen erover gehad.

Niet lang daarna zijn veel rechtbanken gesaneerd. Velen bestonden al vanaf de middeleeuwen en opereerden allemaal los van elkaar. Lokin geeft ons een aantal wetenswaardigheden. Zo mochten in het Pickwick vs Bardell proces de partijen niet zelf getuigen. Vandaar dat Pickwick zich zit te verbijten. Het woord Exchequer blijkt van het dambord te komen, omdat er vergelijkbare vakjes werden gebruikt bij het berekenen en innen van de belastingen. In 1666 werd er door medewerkers geklaagd over de enorme tocht die stond in Westminster Hall maar daar mocht niets aan gedaan worden omdat het Magna Carta dit niet toestond. Of die tocht de vlammen van de grote brand van London zal hebben aangewakkerd is onbekend. Er waren veel onderbrekingen in de rechtsgang omdat er steeds weer "terms" waren waar op gewacht moest worden. In het eerste hoofdstuk van *Bleak House*, in de eerste regel zelf valt de term: Michaelmas Term. En dat is er maar een.

Dickens was rechtbank verslaggever geweest (voor Ellis en Blackburn) en wist wat er zich daar afspeelde. Rechtenstudenten zaten ook gewoon in de rechtszaal, dit in de hoop iets op te steken. Ze waren in de leer en moesten ook hun begeleiders diners aanbieden.

Spreker gaat daarna in op een aantal rechtbanken die er toen waren. Zo was daar de “Court of Pleas”. Uitspraken werden opgeschreven en dienden als vergelijkingsmateriaal met andere zaken. Het Engelse recht bestond vooral uit precedenten.

Dan was er het “Insolvent Court”. Dit was zo ongeveer het laagste type rechtbank, met daarom ook het laagste type advocaat. Solomon Pell, die in de Pickwick Papers figureert, behoorde daar toe. Het was er een bende die Dickens beschrijft als een fungus pit.

Bij het Insolvent Court moest je aantonen dat je echt niets meer had. Als je in staat was om al jouw bezittingen weg te sluisen dan had je dus niets en daar kwam je doorgaans wel mee weg. Overigens konden alleen kooplieden failliet gaan.

Weinigen schreven over het recht in de tijd van Dickens. Je kreeg ook iemand heel snel in de schuldgevangenis. Lokin legt uit hoe Sam Weller dat doet, door 25 pond te lenen van zijn vader en het vervolgens niet terug te willen geven. Binnen een dag zit hij naast Pickwick. Spreker gaat verder in op de uitleg van “to have his carcass” en het gemak van het halen van een affidavit bij een rechter. Pickwick kan echter alleen uit de Fleet gevangenis komen als er een *habeas corpus* is. Ja, dat spreekt voor zich natuurlijk.

Ook bestond het “Chancery Court” met allemaal hooggeplaatste rechters en verder vol met advocaten die zwaaiden met affidavits en waar je al voor een shilling terecht kon.

Lokin noemt ook de “Doctor’s Commons”, dat zich bezig hield met “Wills, Wives and Rex”; met het laatste komen wij op het kerkelijk domein. Het gebouw waar Doctor’s Commons in gevestigd was is in 1867 gesloopt en, veel erger, de volledige bibliotheek is toen geveild. Spreker sluit af met ons te vertellen over een wel heel bijzonder proces dat plaatsvond in 1954. Het stadsbestuur van Manchester spande een zaak aan tegen het plaatselijke Palace of Variety. De stad wilde niet langer dat zij het stadswapen gebruikten, ondanks het feit dat dit al jaren de praktijk was.

Het kwam uiteindelijk bij een rechtbank terecht die geleid werd door de hertog van Norfolk maar die rechtbank was al 200 jaar niet meer bij elkaar geweest. Niettemin bestond die nog wel om de simpele reden dat die niet was afgeschaft. Voor de uitspraak waren er twee zogenaamde “town criers” en een aantal herauten nodig. Om nog maar te zwijgen over de “surrogate” voor de hertog want die was katholiek en mocht dus niets zeggen. Oyez, inderdaad, zeg dat wel.

Lokin komt nu op stoom en geeft ons nog een voorbeeld van bijzonder recht waarin een aangeklaagde zich plots beriep op het recht zich met zijn lichaam te mogen verdedigen; met andere woorden in een duel. Hij beriep zich op recht uit 1350 dat men even vergeten was af te schaffen. Het is dus zo dat als iets niet is afgeschaft, dat het dan bestaat.

Waarop wij een tijdschrift uitgereikt krijgen: Groninger Opmerkingen en Mededelingen, waarin de boven beschreven zaken uitgebreid worden beschreven.

De president laat slechts een vraag toe en die ging over waar de rechtszaken dienden. Dat bleek, als het om de grote zaken ging, altijd in London te zijn. Kleinere zaken konden ook elders worden behandeld.

Waarna wij overgaan tot de borrel en vervolgens het diner.

Na het hoofdgerecht volgen eerst de officiële toasts. De heer Lokin brengt de toast uit op de Haarlem Branch. Hij constateert daarin dat het goed gaat met ons. Waren er vorig jaar nog maar twee jongeren aanwezig, nu zijn het er al vier. Ons bestaansrecht lijkt daardoor gewaarborgt, zo stelt hij en heft tevreden het glas op onze Branch.

Vervolgens toast de heer Martens op de Dickens Fellowship. In een onbewaakt ogenblik ging hij eens mee met mevrouw Van Daalen en werd onmiddellijk gegrepen door de grote belezenheid van de leden, om van de hoogte van hun voorhoofden maar te zwijgen. Hij besloot lid te worden en vindt dat nog steeds een van zijn betere beslissingen. Daarop brengt hij een toast uit op de Dickens Fellowship.

Tot slot spreekt mevrouw Bouman de toast uit op de Immortal Memory. Zij heeft het over de Christmas Spirit die je overal tegenkomt om deze tijd van het jaar.

Daarnaast vinden overal Dickens Festivals plaats en wordt er te pas en te onpas uit The Christmas Carol geciteerd. Als wij ons realiseren, zo stelt zij, dat dit alles komt door Charles Dickens, dan past het ons daar bij stil te staan en hem in herinnering te roepen. Daarom vraagt zij ons te toosten op de Immortal Memory.

Waarop de heer Klok zich verheft om de informele tafelspeeches te openen en wel met de mededeling dat er in Dordrecht een conclaaf is gehouden over een mogelijke afscheiding van de Haarlem Branch. Niemand van de aanwezigen wist daarvan en niemand had ook witte rook opgemerkt, maar dat kwam volgens Klok omdat de wind verkeerd stond. Hij spreekt verder nog over het stierkalf arrest en vindt Engeland een bijzonder land.

De heer Van Koningsbruggen stelt dat men in Dordrecht wel altijd spreekt over een afscheiding maar dat dit er nooit van lijkt te komen. Hij wijt dit aan besluiteloosheid.

De president is niet gerust op de aanwezigheid van al die jongeren. Door een strategische tafelschikking heeft zij hen op een plek bij elkaar kunnen houden en de secretaris in hun buurt geposteed dus lijkt er niets aan de hand, maar wat als het er straks meer worden, wat dan? De leden kijken bedrukt maar gelukkig komt net het dessert binnen, waardoor zij onmiddellijk weer opleven.

De heer Kooiman heeft geconstateerd dat, ook na het verscheiden van Dr. De Jong, het Dickens Festival aldaar gewoon door gaat. Het museum mag zijn opgeheven, maar ene Peter en Liddy gaan er gewoon mee door alsof er niets aan de hand is. De leden schudden het hoofd. Misschien weer eens tijd voor een verrassingsbezoek aan Bronkhorst.

De secretaris herinnert zich nog een bezoek aan Dantummerwoude waarbij twintig van onze leden zich fronsend opstelden voor de woning waar ooit notaris Keuning woonde. De geïntimideerde bewoners lieten hen zelfs toe tot een slaapkamer waar nog slechts een stukje oorspronkelijk behang was te zien. Hierop vertrokken zij hoofdschudden richting Dokkum de bewoners verbijsterd achterlatend. Die zijn kort daarna gemigreerd.

De heer Lokin geeft ons informatie over de aanleiding die notaris Keuning bewoog tot het opzeggen van lidmaatschap. Het bleek dat het toenmalige bestuur een schaatswedstrijd wilde organiseren en in een gebaar van goodwill de dochter van de notaris de prijs zouden laten uitreiken of dat zij de prijs was; maar dat zijn details.

Dat staat een van de jongeren op en wij houden het hart vast. De heer Clemens Lokin verhaalt over de wijze waarop de secretaris zich heeft aangemeld bij de Haarlem Branch. Die vertelt dat ieder jaar zelf dus vindt iedereen het wel prettig het eens uit een andere mond te horen.

De heer Van Kessel, dezelfde man waar men in Londen nog met afschuw over spreekt omdat hij, tijdens zijn penningmeesterschap, nooit een cent wilde bijdragen aan Headquarters, stelt het invoeren van een jeugdkorting voor.

De heer Dorrestein vraagt zich af of het begrip PR bij ons staat voor Poor Relations.

Weer rijst een jongere op, de heer Rijnenberg. Hij wijt het late arriveren van de vier jongeren aan een uit de hand gelopen discussie over het stierkalf arrest en een minitieuze voorbereiding

De heer Van Kessel (alweer) vindt het plezierig dat er geen Britse spreker is en wij dus meer onder elkaar zijn. In dat kader vraagt hij de heer Van der Wall nu eens op te houden met het schrijven in het Engels in de Dutch Dickensian.

De heer Van der Wall meent dat wij het dan nu over een ballpoint arrest hebben.

De heer Vrieze verbaast over conclaven in Dordrecht en meent dat het stierkalf, uit het inmiddels bekende arrest, op het menu stond en het bewijs dus vernietigd is.

De heer Jacobs is zojuist het citaat over Mr. Grewgious op de menukaart opgevallen, waarin die zich zelf een angular man vindt, en vindt dit misplaatst maar niet meer te herstellen.

Waarvan acte. Hij is ooit, samen met de heer Van der Wall binnengekomen in de voetsporen van de heren Lokin, Kabel en Van Kessel en heeft nergens spijt van, wat men ook beweerd.

Waarna de president de bijeenkomst besluit met de mededeling dat het goed was dat een aantal leden, na een vrij lange afwezigheid, weer act de presence gaven. Daarmee is maar eens eens bevestigd dat de Dickens Fellowship een lange arm heeft en ontsnappen zinloos.

Book of Study

U wordt geacht dit jaar “Barnaby Rudge” te lezen. Denk daar niet geringschattend over want U kunt door een plots opduikend bestuurslid zomaar een vraag over de inhoud voorgelegd krijgen. Voorkom een beschamende vertoning in het publieke domein en ken uw werken.